

drakslati, stružiti. gruft, rakev.
 drat, žica. gvant, obleka.
 dren, gneča. gviht, utež.
 druk, tisek. gvir, puška.
 drukati, tiskati. gvirc, dišava.
 durhzajher, precejalka. gvišen, gotovo.
 durhzihtig, prezoren. Havptman, stotnik.
 Eilgut, brzovno blago (brzo- heklati, kvačkati.
 voznina). heknodek, kvačka.
 elastično, vlečljivo. herajn, prosto (noter).
 erlaybati, dovoliti. hercen, srčkati (ljubkovati).
 etni, toka. hercig, srčkano.
 fajfa, pipa. holt, stoj.
 fajhten, vlažen. hozenstroger, naramnica.
 fajmošter, župnik. hrenov zos, hrenovica.
 fajn, lep (vrl). Ja, da.
 faliti zmotiti se (zgrešiti). jaga, lov.
 fara, županija. jager, lovec.
 farba, barva. jerb, dedič.
 farovž, župnišče, jerbati dedovati.
 fasele, sodček. joh, oral.
 favlast, len. Kampelj, glavnik.
 feder, pero, pri žimnici inkanal, vodotok.
 ključavnici) vzmet. kancelj, leca.
 fehar, pahljača. kancelija, pisarna.
 fehtati, prositi, boriti. kanonir, topničar.
 fejest, vrl, (čvrst). kasa, blagajnica.
 fila, nadevka. kaufman, trgovec.
 finfar, petak. keber, žužek, hrošč.
 fingrat, naprstnik. keha, zapor.
 firenk, zastor. kela, ometača.
 firtah, predpasnik. kelmarca, natakarica
 flaša, steklenica. ketna, veriga.
 flika, krpa. kevder, klet.
 flinta, puška. kifelc, rogljiček.
 fluspopir, pivnik. kis die hand. ljubim roko.
 foglovž, ptičnik. kišta, zaboj.
 fovd, zapoga. klafta seženj.
 fovš, nevošljiv (zavidljiv). klajder, obleka.
 frajla, gospica (gospodičina). klajderkasten, omara za oble-
 franže, prama. ko
 frdirbati, pokvariti. klajderstok, obešalnik.
 frei, prost. klečenbrot, kerhljsk.
 frišen, svež (čist, hladen). kikla, krilo.
 fronkarija, davkarija. klófati iztepati.
 frušteck, zajutrek. klošter, samostan.
 furati, voziti. knop, rudar, (rudokop).
 furman, voznik. knedelj, cmók.
 fusbank, pednožnik. knof, gumb.
 futer, klaja, podlaga. knofla, bucika.
 Gajžla, bič. knopfloh, gumnica.
 gank, hodnik. kofehavs, kavarna.
 gasa, ulica. kofer, kovčeg.
 gavter, ograja. komašna, dokolenka.
 gebetbuh, molitvenik. koln, (kolm), premog.
 gemitlih, blagodušen. konfekt, posladek.
 gezelsafterca, družabnica. kosten omara.

gift, strup. košta, hrana.
 girtelj, pas. koštenge, stroški.
 glaž, steklo, kozarec. krajevci pri klobuku, zavihaj.
 glažar, steklar. krancelj, vénec.
 glid, ud. kravata, zavrtnik.
 glih, jednak, raven. krenvirštelj, hrenovka.
 glihati, ravnati, pogajati se. krof (močnata jed), kráp.
 gmah, mir. krogeljc, zavrtnik.
 gmajna, pašnik. krugla, vrč.
 gmej, priprost. kselj, pomočnik.
 gnada, milost. ksiht, obraz.
 gortnar, vrtnar. kšir, posoda.
 gravèr, vrezovalec. kušniti, poljubiti.
 grišt, oder. kvitenga, pobotnica.
 grob, neotesan, surov. (Pride še.)

Kdo je kriv?

Spisala Demetrija.

No, vendar enkrat! vzdihnila je tam v prvi, precej ozkej klopi rudečelična, plavolasa, vitka Tončka. Šolski sluga jej je danes jako vstregel, ko je krepko potegnili za uro šolskega zvončka.

„Kaj, da si danes tako nestrpna? Ali se ti res tako mudi domov?“ vprašala jo je poleg nje sedeča Savica. — Bili sta si tovarišici, še celo nekoliko podobni. Jdnake velikosti, obe plavolaski, še celo nekatere poteze iztaknil bi bil natančnejši opazovalec jednake na teh rožnih obrazkih. Vendar je bila razlika v njunih očeh. Iz očíj Tončke, temnih, izrazitih, sevala je vsa ona prava ženska milina, vsa ona mehkoča, ki jo opisati, bi se trudil človek zaman. Vse drugačne bile so Savičine oči. Z neko posebno gotovostjo in ponosom, zrle so v svet in vredni bi bili te skrivnostni zvezdi, najstrožjega kriminalista. Marsikdo sodil jo je, da je brezsrčna, mrzla, brezčutna in še celo zlobna. A nič vsega tega! Srce njeno bilo je blago in plemenito. Pri njej je pač bila vmestna prislovica našega ljudstva: „Kdor grdo gleda, dobro misli!“

A tudi lepo je znala pogledati Savica. Najbolj in posebej takrat, ko je govorila o brezmejno ljubljenem narodu svojem, o boljši bodočnosti njegove; ko je kovala sto in sto naklepov v mladej svojej glavici. Tako n. pr. kako hoče, ko nastopi trnje, a vzvišenim ciljem ovenčan pot svojega poklica vse svoje moči posvetiti ljubljenemu svojemu narodu. Da, da, takrat naj bi prišli oni, ki so je ravno radi njenega nenavadnega pogleda tako krivo sodili! Videli bi bili, kako sta se svetili oni dve očesi, kakor najkrasnejši zvezdi v temni noči, ter se svojim mamljivim ognjem ogrevale vse okrog. — „Mislim, da je tudi tebi vstreženo; vem da i tebe vlečejo ti krasni solčni zarki čarobno silo, na sveži zrak. rekla je Tončka „Da, da prav praviš, pritrdi jej tovarišica, „danes pač ni prijetno, v tej malej, zadahlej sobici, ko imamo najlepši dan!“

Domov gredé, sta se domenili naši znanki, da se gresta šetat proti bližnji vasi.

Po kratkej pol uri, zibali sta se vitki postavitci po lepej, ravnej, precej samotnej cesti.

Na ustnih obeh se je zibal prijazen nasmeh. In kaj bi ne? Saj ni usmiljena usoda še s kruto roko uničila ni jedne sladke nade v teh dveh srcih! Bili sta skromni, imeli malo želja in te so se jima večinoma izpolnile.

Stariši obeh bili so toli premožni, da jim je bilo možno vstrezati se-ve — skromnim njim željam. Saj je pa seosebno Tončka znala vselej prijeti za pravo struno, da jej dobri očka nikdar ni mogel odbiti prošnje za nov klobuček, nove čevljičke, nov solčnik in še mnoge druge malenkosti. Ovila je mehke ročice krog njegovega vratu, pogledala ga s svojimi polnimi, temnimi očesci tako ljubko, tako mило ter zraven razodela mu želje svoje. In kdo bi se temu vpiral? Najmanj ljubeči oče svojej jedinki, koja mu je bila vse na svetu. Ženo so mu pokopali par dni potem, ko mu je podarila ta zaklad.

Med šetalkama vnel se je živahen pogovor. Savica vže zopet razvneti govori o nesrečni zgodovini, ki jej je bila trn v peti.

„Te nesrečne številke, o ko bi le teh ne bilo! A, številka na številko, kdo si jih more zapomniti! „Veš“, nadaljuje nič mi ni hujega nego ta čudno zategnjeni, kisli obraz profesorjev ko mu katero proglašim. O ta njegov ironičen smeh in zategnjene besede: „No, skoro za stotico ste se všteli, to mi je grozno!“

Tončka se jej je tiho smehljala, saj je Savico poznala za izvrstno učenko. Ta njena pomanjkljivost ali „nezvestoba spomina“ njenega glede števil, jo je zabavala.

Tolažila jo je, in skušala pozornost njeno obračati na drugo stran. Po kratkem molku, zasmeje se Tončka se svojim zvonkim glasom.

Savica jo začudena po strani pogleda, kajti zamaknjena je bila še vedno v „nesrečne številke“.

Tončka to opazi, zato pravi:

„Povedati ti hočem nekaj čemur se bodeš i ti z menoj smejala in pozabila priljubljeno ti zgodovino!“

„Le brzo na dan s to novico. Res radovedna sem na-njo“.

Predno nadaljujem resnično, tragi-komično spletko, pripomniti mi je veliko malenkost, da so srce Tončkino polnile že sladke skrbi.

Poredni Amor izbral si je to srce v cilj in ni meril slabo. Tončka je ljubila z onim tajnim, nežnim a vendar že močnim ognjem.

Nikdo drugi ni znal za to skrbno čuvano skrivnost nego Savica. Med njima sploh ni bilo tajnosti. —

„Znano ti je“ začne Tončka še vedno poredno se smehljaje, da se Milka ko zanima za mojega Ivana.

„Da, da, saj sem te menda jaz na to opozorila“, pritrdi Savica.

„Ljubosumnosti ne poznam, to veš, saj sem prepričana, da me Ivan ljubi prav tako, kakor jaz njega.“

Zarudela je pri teh besedah prav ljubko in za hip umolknila. „Povedal, pisal mi je to že tolikokrat. Zatr-

jeval, da mu brez mene ni živeti, da si pravo srečo more slikati le v mojem obližji. In verjamem mu rada, saj mi o resnici pričajo žarki pogledi črnih njegovih oči, v kojih se tako krasno zrcali lepa duša njegova. Priča mi to tresljaj roke njegove, mehkoba glasu njegovega vselej, ko izusti ime moje. S kratka o ljubezni njegovi ne mogla bi nikdar dvomiti! Kar se pa zvestobe tiče?

No....?

O Savica! sedaj še-le umem besede dičnih naših pesnikov, koji so znali tako nebeško opisovati najsvetejši čut prave, čiste ljubavi!“ razvnela se je Tončka in skoro pozabila, kaj je nameravila povedati.

„In tvoja novica?“ opozori jo Savica. „O da! oprosti, krenila sem nekoliko v stran. Čuj, mislila sem si, kako bi to bilo, ako bi Ivana napravile, da nekoliko dvori Milki, da bo srečna in vesela. Videli bova, kako se bo pri tem vedla in se na to prav srčno smejali!“

Savica se nasmeje ter pravi:

„Predlog ni slab, samo da bi ne imel neprijetnih posledic!“

„Nič se ne boj, saj poznaš Milko. Danes je vneta za Toneta, jutri za Tineta itd. prava vetrenjakinja dasi dobro dekletce.“

„Vendar morava paziti“, doda previdnejša. Savica, „da Milka ne pride najinej „zaroti“ na sled!“ In bili sta jedini mladi porednici.

Dolgo ni bilo čakati, ko pride nekega dne Ivan v poset k bratu Savičinemu, bila je Tončka slučajno pri slednjem. Iskren, pomenljiv pogled zadostoval je, da sta se prijateljici razumeli. Prilika je bila ugodna; jele ste takoj Ivana pripravljati na čudno ulogo Don Juana. Seve, da jima je galantni Ivan vse obečal.

Promenade so se začele. Vrat bi si bil kmalu zvil lepi Ivan, tako se je vselej oziral na okno nove izvoljenke. Koketno se je prikazovala kodrasta glavica njena in o pozdravu dve vrsti belih zobkov.

Porednost prijateljic pa je šla še dalje. Pregovorili sta Ivana, naj Milki piše zaljubljeno pismice, da vidita, ako mu odgovori.

Nekega dne je res oddal šolski sluga Milki rožno duhteče pismice se zeleno znamko.

„Da, da, njegovo je“, vzklikneta skoro preveč glasno hudobnici in kihaje oddideta domu po drugej poti.

Bil je petek. Zvonec je zapel in zvonil začetek od-mora. Naši znanki sprehajata se po dvorišči.

Tončka in Savica od strani pogledujeta Milko, koja je bila sicer prijazna a strogi opazovalec spoznal bi na mah, da je to prisiljena prijaznost. Porednici sta se tedaj zastonj trudili čitati jej na obrazi srečo in zadovoljnost. Siloma je tlačila nazaj nevoljo, koja je z vulkanično močjo hotela dati duška v trpkih besedah. Sovražila je v tem hipu to dve bitji, koji sta si izbrali njo v nevarno igračo. A molčala je, ker je vedela, da je tako bolje za-njo.

Prišli so pustni dnevi. Sklep prvega semestra in par prostih dnij.

Zadovoljna z vsem svetom, seosebno se svojim pričevalom v prvej vrsti z redom v „nesrečni“ zgodovini,

sedela je Savica v gorko zakurjenej sobici. Brzo pretika trdno napeto platno v okvirji, zraven pa prepeva s svojim krasnim mezzosopranom veselo narodno pesmico. Ljubila je Savica narod svoj, ljubila z vso strastjo mlade duše svoje vse, kar je njegovega tedaj tudi narodno pesem.

Vsako delo spremljevala je ta blaga, za vse lepo plemenito i vzvišeno vnetá deva z lepo narodno pesmico, kojo se je naučila od svoje „zlate mamice“, kakor jo je nazivala.

Danes je baš Savica pela znano narodno :

Visoka je gora,
Še višji je klanc,
O kedaj boš pa prišel
Moj zaubern Gorjanc?!

ko je vstopil v sobo, ne Gorjanc ampak Tončka. Savica jej hiti vesela naproti, molé jej z vso lastno jej presrčnostjo obe roki v pozdrav.

„Dvakrat sem že trkala, a nisi me čula. Zato oprosti da sem vstopila nepozvana! Na meni je da se opravičim Oprosti, čula te nisem, ker sem po stari navadi jedno zakročila. Zraven pa še moje platno bobni kakor pravi vojaški boben!“ In Savica veselo iznenadjena po danes res nepričakovanem pohodu, pomaga jej odložiti zimsko „šaro“ kakor jo je rada imenovala v nevsahljivem humorji.

Na to pritegne rahlo Tončko k sebi na zofo.

„Kako ti je, dragica?“ vpraša jo na to.

„Slabo!“ odgovori Tončka zamolklim glasom.

Nakrat izgine prijateljici z obraza smehljaj. Prestrašena pogleda Tončki globoko v oči.

„Si li bolna? Se ti je kaj pripetilo? Kaj te dela tako, kakoršne te nisem videla še nikdar?“ hitela je Savica v strahu. V srci se jej je vzbujala vest: kaj ko bi bila tega i ti kriva? Vprašanje na vprašanje, a odgovora nikakega.

Nema, s čudnim svitom v lepih očeh zrla je Tončka pred se. Rudeči obroči krog njih pričali so, da je jokala, mnogo jokala. Bledoba njenega lica je kazala njeno notranjo muko.

„Govori, prosim te, oglasi se zopet Savica, ne morem te več gledati take. Potoži mi, srce moje, morda mi je najti tolažilnih besedij, leka tvojim ranam.“

„A ne, molči, ne muči me dalje.“

„Ali je morda Ivan —?“

Pri tem imenu zadrhtelo je nežno Tončkino telesce, naslonila je zmučano svojo glavo na rame Savice ter glasno zaihtela. Iz prsij drvi vzdih na vzdih, po lici pa jej dere potok solzá. Savica sama ne vedé, kaj bi počela, poljubljuje nemo vroče čelo prijateljčino. Pusti jo, da se izjoče, saj je vedela, da ji potem odleže, da jej solze nekoliko ohladé notranje rane. V srci pa si je želela iskreno, da bi se le njena slutnja ne bila vresničila.

Notranja nevihta se je nekoliko poglobila. „O Savica, kako sem nesrečna! Varal me je, goljufal me ta nesrečnež, kojega sem ljubila, sedaj to še le prav čutim, ko sem ga izgubila, ljubila do blaznosti!“

Nikdar ne bila bi mogla sanjati tem manj misliti, da je on hinavec. Vse drugo bila bi pretrpela, vse mu odpustila, a tega ne, ne morem. In kaj bi mi tudi pomagalo, saj je za-me izgubljen. Ah! Savica, kakó grozno to odmeva po praznej notranjosti moje! Ne! prazno ni srce moje! Polni ga sovraštvo, mržnja, preziranje. Da, sovražiti ga hočem, do dna užaljene duše svoje. Lepo ni to čuvstvo, to dobro vem. A kaj meni? Obsoja naj me ves svet, misli o meni, kar hoče, saj me ne ljubi več oni koji mi je bil vse! In veš kaj me najbolj peče in boli? Kaj mi že sedaj ne da miru? Misel, da sem si tega kriva sama!“

Vpehana se je revica naslonila nazaj in zopet so močile vroče solze bledi njeni lici.

Kakor okamenela sedela je Savica tik Tončke. Tiho je poslušala. Vsak vzklik tega nesrečnega prijateljčinega srca zadel jo je kakor oster nož. Bolelo jo je neopisno, da je Tončkinega gorjá tudi ona kriva.

„Tončka s teboj trpim tudi jaz. Ako bi mogla videti mi v srce, prepričala bi se o istini. To pa tem bolj zato, ker sem ti nesreče tudi jaz deloma, ali recimo največ kriva. Tolažiti te ne morem, dokler mi ni vse znano. Najprej prosim povej mi, kako to veš?“

Kaj ti priča da te je varal?

„Zvedela sem, da jo pohaja: Tudi se ni že cele tri dni prikazal v našej ulici. Cvetice nosilke njegovih pozdravov, koje mi je malo, da ne vsak dan pošiljal, da, te krasne, duhteče, neme a vendar toliko govoreče posredovalke so izostale. Vse to, kar me je delalo nekdanje tako blaženo, je izostalo. Prepričana sem, da ljubi Milko, da je mene zabil popolnoma!“ Tako je končala Tončka tužni svoj govor.

„Ne, ne, to ne sme biti! Popraviti hočem kar sem zakrivila. Posušiti hočem solze tvoje, Tončka. Vem, da si name huda in to po pravici. Za ves svet ne bi hotela izgubiti prijateljstva tvojega. Podaj mi roko in obečaj mi, da mi odpustiš, ako se prepričaš, da sem storila vse, kar mi je bilo moči, v vajino spravo!“

Hitela je s pravo hlastjo in odločnostjo Savica.

„Saj nisem na te huda. Čemu tudi?“

„Kaj moreš ti zató, da je on tak?“ odvrne ji nežno Tončka.

Ne govori tako draga moja, morda si se prenačlila. — Prosto!“ zakliče na - to Savica, ko nekdo prav krepko potrka na vrata.

Vstopil je Ivan z bratom Savičnim Srečkom.

Kaj pa sedaj, misli si Savica vsa vznemirjena, da ni mogla spregovoriti besede.

Tončka kakor elektrizirana vstane naglo, ter se hiti spravljati, da odlazi, lahko poklonivši se došlecema. „Kam, kam tako naglo“, vpraša čudno smeječi se Ivan.

„Domov se mi mudi“: odgovori mu lakonično in precej neprijazno Tončka. Obrnila se je k Saviči tako, da jej svetloba ni padala na obraz.

„Ne hodi še, prosim te, saj si jedva prišla!“ A prigovarjanje bi pač menda ne imelo vspeha, ako bi ne bila v tem trenutku vstopila gospa, Savičina mati.

„Kam, kam gospica?“ vpraša začudeno položivši

bele čašice, z duhtečo kavo na mizo. „Sedaj pa nam res ne smete že pobegniti!“

Hočeš, nočeš, morala je Tončka zopet sesti. Se vé skrbela je za to, da je sedla na Ivanu najoddalnejši prostor.

Kaj da ste danes tako izvanredno tihi? vpraša jo Ivan, ko je gospa odšla po svojih hišnih opravilih.

Nimam kaj povedati!“ odreže se kratko Tončka.

„No, no, hočem pa počakati! Morda vam čarodejna tekočina razveže jeziček; trdi se namreč, da si zna nežni spol pri čašici kave največ povedati!“

A neletel je slabo Ivan danes se svojo šalo.

Užaljena ga naglo zavrne.

„Menda noče biti konca vašim šalam! Z menoj ste zbijali jih dovolj. Svetujem vam, da si odslej izberete v to koga drugega!“

Srečko se je bil diskretno umaknil. Slutil je, da se bliža nevihta in vedel, da bi bil tej nepotrebna priča. I Savica je prav tiho zlezla do peči, tako, da ona dva zatopljena sedaj v živahno debato, tega skoro opazila nista. Vesela je bila deloma, da se je stvar tako zasukala.

Slučaj jej je prišel na pomoč, ter jo rešil nelahke naloge. Izza peči je junakinja zrla na bojišče Napadovalec se - ve bila je nesrečna Tončka. Dolgo pa ta boj ni trajal. Tončka je Ivanu naravnost povedala, kako o njem misli v zadnjem času. Na vsa njena očitanja pa je ostal miren, še vedno z lahkim smehljajem na ustih.

„Ne, tak ni človek, kojega vest ni čista, misli si Savica, ali je pa tako brezsrčen, da ga vidni znaki njene notranje boli ne ganejo?“ In z večjo pozornostjo poslušala je nadaljni pogovor.

Tedaj nimam pravice misliti o vas slabega? Li ne govore vaša dejanja dovolj? Kaj so pohodi k Milki?“

„H Milki?“ začudi se resnično iznenadjen Ivan

„Da, da, povedalo se mi je, da ste bili že parkrat pri njej!“

Kako so se Tončki oči odprle, ko jej je povedal, da je bil pri tovarišu, ki biva v I. napstropji.

Pretrgale so se goste megle in prvi oživljajoči žarki zasijali so iz krasnih Tončkinih očíj.

Pismo jej je pisal, a ne tako kakor sta hudobnici hoteli. Prosil jo je, naj mu ne šteje v drznost, ako preveč pohaja pod njenim oknom in se preveč nanje ozira. Pisal, da ima najboljši namen, kojega hoče na ta način doseči. Morda jej še kedaj to pové, a sedaj še ne more.

Nemo je pogledovala Tončka izpod čela Ivana, kojemu je že skoro vse odpustila in ga ljubila bolj nego kedaj.

Počasi se je vračala rudečica na njeni polni lici.

Še nekaj bi rada vprašala, rada vedela, a ne upa si s tem na dan. A v tem jo Ivan prehitel mirno dalje govore: Čudno se ti je zdelo, da nisem prišel par dni mimo hiše vaše, kaj ne? Čudno tudi to, da so nežne duhteče najine tovarišice, nosilke pozdravov izostale? Da, srce moje, Tončka moja zlata, ne bodi mi zato huda, a hotel sem te nekoliko kaznovati za tvojo porednost. Pozabljeno naj bo vse! Preč se solzami, duša moja!

Poglej mi v oko kakor nekdanj, nasmehni se zopet svojemu ljubečemu Ivanu. — Tako! sedaj pa si zapomni kar ti v tem svetem trenutku svetujem: Ne igray se nikdar s tem najsvetejšim čutom! Bog ljubezni in Bog sprave podala sta si nad tema dvema bitjema prijazno roki.“

Savica pa je globoko zdihnila pri peči: „Hvala Bogu, da je prišlo tako!“

Otroci in slovenski jezik.

Akoravno se je že toliko govorilo o tem predmetu namreč, da bi slovenske matere si prizadevale uzgojiti otroke v milim nam jeziku, videti je le še vedno i vedno da ta, takorekoč sveta dolžnost, vse opominjanje pada na nekako nerodovitno zemljo, i kako vendar to? Sploh ni mi možno umeti, kako more mati, ako se količkej zaveda svojega naroda, govoriti otroku v ptujem jeziku, da, v jeziku katerega je morda sama vešča le toliko, kar jej treba, katerega si je še le kasneje prisvojila, ali ne; — rajše seza v daljavo — a lepše i boljše — rabi se le v sili — Poglejmo v tej zadevi druge narode — nikdar se ne bode čulo kaj ednacega, da, celo italijanski roditelji se niti kasneje ko otroci uže obiskujejo šolo i ko počne biti neobhodno potrebno učiti se družih jezikov, ne brigajo dosti za to; kako da bi torej v tem obziru naš narod toli zaostajal, zakaj bi se k tolikim drugim lepim lastnostim ne prisvojil še te za nas toli potrebne, da, neobhodne. —

Vprašala sem nekdanj gospo, ki je imela šestletno hčerko, kako da ne govori z njo slovenski, vsaj je ona Kranjica, odgovorila mi je: vsaj sem poskušala, toda kar ne gre ji, mislim, da mora biti ta jezik otrokom jako težko izgovarjati, — verujem tudi jaz, da otrok koji še ne ve razločiti kar je ali ni pravo, koji je prijel takorekoč podlago v ptujem jeziku, se bode branil, a ne zategadelj, da bi težko izgovarjal besede v slovenskem jeziku toda ker rajši govori v jeziku, kojega že ve.

Ni pa zadosti samo z otroci govoriti slovensko, marveč učiti jih tudi, da govore čisto, nepopačeno, naš jezik. To ni za take mlade bistre glavice nikakor težavno, zapomnijo si tako hitro, da se moraš kar čuditi, n. pr. naša petletna Micica rekla mi je, ko smo se šetale po vrtu, pred katerim ide mimo železnica; glejte Gospodična, „Vahtar gre po štreki;“ — tako se ne reče Micica, poslušaj! Vahtar se reče „Čuvaj“, Streka pa „proga“, toraj kako porečeš drugikrat? Čuvaj gre po progi, odgovorila mi je brez dolzega premišljevanja tako ljubeznjivo, da ko bi jo čula kaka nezavedna mati bi marsikatera sklenila tudi svoje otročiče tako učiti. Sicer pa nikar ne mislite, da naša Micica govori vse tako popačeno, ne, ne, to je bilo ravno naključje, drugače pa ju je tako prijetno poslušati ko z nekoliko starejšo sestrice tako lepo skupaj brbljata in si izmislita marsikatero ime-